

Arrest

nr. 218 946 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b / 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). Het visum wordt geweigerd met een beslissing van 19 januari 2016.

De verzoekster komt vervolgens op onbekende datum naar België.

Op 7 juni 2017 dient de verzoekster, in functie van haar halfzus, die de Nederlandse nationaliteit bezit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 november 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) inzake deze verblijfsaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekster nam hiervan kennis op 7 december 2017.

Op 7 december 2017 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit opnieuw in functie van haar Nederlandse halfzus en in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2018 neemt de gemachtigde in het kader van deze tweede verblijfsaanvraag een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekster nam hiervan kennis op 8 juni 2018.

Op 20 juni 2018 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van haar Nederlandse halfzus en in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2018 wordt deze aanvraag door de gemachtigde geweigerd. Deze beslissing, getiteld *“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”*, is de thans bestreden beslissing.

Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 20 november 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2018 werd ingediend door:

Naam: E. B.

Nationaliteit: Marokko

Geboorteplaats: I.

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Voornaam: O.

Geboortedatum: (...) 1990

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.06.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde haar halfzus E. B. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de

bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd een deelcertificaat Nederlandse les dd. 15.06.2018 op naam van de broer van betrokkene voorgelegd.

Er werden geen overige documenten voorgelegd ter staving van bovenstaande voorwaarden voorgelegd.

In het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 24.05.2017 en 24.11.2017 werd in de bijlagen 20 dd. 21.11.2017 en 22.05.2018 reeds geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.05.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze situatie heeft betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst in te dienen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster licht haar enig middel als volgt toe:

"2.1. Wat de weigeringsbeslissing betreft:

1.-

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.-

Verzoekende partij heeft bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 20 juni 2018 in functie van haar half zus verschillende bijkomende stukken opnieuw neergelegd ter beoordeling ervan.

De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze bijkomende stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“In het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 24.05.2017 en 24.11.2017 werd in de bijlagen 20 dd. 21.11.2017 en 22.05.2018 reeds geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verder motiveert de verwerende partij op geen enkele manier waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 21.11.2017 en 22.05.2018. Een loutere verwijzing naar de desbetreffende bijlagen 20 is op zich onvoldoende om vast te stellen waarom verwerende partij geen rekening kan houden met deze stukken.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

*“Het gegeven dat betrokkene sedert 24.05.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze situatie heeft betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.
...”*

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om, enerzijds voor te houden dat niet afdoende blijft dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar zus, en anderzijds te stellen dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° Vw.

Verzoekende partij heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoekende partij niet afdoende zou hebben aangetoond voldaan te hebben aan de voorwaarden, heeft hij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoekende partij absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon storting verricht om in haar basisbehoefte te voorzien.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij sedert verschillende jaren al in rijk en vervolgens deel uitmaakt van het gezin. Samen met haar broer T. waren zij de enige die nog in het land van herkomst verbleven, terwijl alle familieleden in het rijk en /of in Nederland wonen. Zij werden onderhouden door hun familieleden in Europa.

Dat verzoekende partij uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom de bij gebrachte stukken niet afdoende aantonen dat de “ten laste zijn” reeds bestond in het land van herkomst. Bovendien stelt verzoekende partij vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, waaruit blijkt dat alle familieleden, waaronder de ouders en alle broers en zussen in het Europese Rijk verblijven.

Verzoekende partij heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, haar aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken en zich er van af te hebben gemaakt door uitsluitend te verwijzen naar de eerder uitgevaardigde bijlage 20.

Evenmin motiveert verwerende partij waarom de door verzoekende partij bijgebrachte stukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs van ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin, dewelke bewezen wordt met elk passen middel.

Bovendien blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat verwerende partij alle door verzoekende partij bijgebrachte stukken in overweging heeft genomen om te besluiten dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie.

Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op alle in het dossier aanwezige dienstige stukken.

Meer nog, zelfs indien zou moeten worden geoordeeld dat verwerende partij wel degelijk alle bijgebrachte stukken in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 21.11.2017 en 22.05.2018, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt waarom deze bijkomende documenten geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen over het niet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon!

Dat een dergelijke beslissing van verwerende partij reeds in het verleden heeft geleid tot de nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien hierdoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden!

3.-

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. Dat verzoekende partij aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoekende partij bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW.

Uit de overgemaakte stukken blijkt dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoekende partij ten laste te nemen, teneinde niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon nog steeds bestaat.

Het Hof heeft geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is het niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in haar onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen.

4.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. Door te stellen dat verzoekende partij tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk doet aan de vaststelling (?), betekent geenszins dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Dergelijke algemene en standaard motivering ontslaat de verwerende partij niet van haar verplichtingen.

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat hij verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

5.-

Bijgevolg heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat dit middel dan ook ernstig is.”

3.1. De formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekster voert in het kader van de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan dat in de bestreden akte geen afdoende motivering werd geboden omtrent de bijkomende stukken die zij bij haar aanvraag heeft neergelegd. De verzoekster meent dat er louter wordt verwezen naar de vorige bijlagen 20 van 21 november 2017 en 22 mei 2018 en dat de gemachtigde niet toelicht waarom de nieuwe stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen uit deze vorige bijlagen 20. De gemachtigde zou evenmin hebben gemotiveerd waarom de bijgebrachte stukken niet aantonen dat de situatie van ‘ten laste’ zijn reeds bestond in het land van herkomst.

De Raad merkt vooreerst op dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het staat niet ter betwisting dat de verzoekster op 20 juni 2018 voor de derde maal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een zogenaamd ‘ander familielid’ van een burger van de Unie, met name haar halfzus die Nederlands staatsburger is. In de bestreden akte wordt hieromtrent verwezen naar de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“(…)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)"

Daar artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat het niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familielid "in het land van herkomst" ten laste dient te zijn of deel dient uit te maken van het gezin van de burger van de Unie, en de bewijslast ter zake, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, enkel bij de aanvrager zelf ligt, volstaat de gemotiveerde vaststelling dat er geen bewijs wordt geboden van het ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst, om de aanvraag voor een verblijfskaart van een 'ander familielid' in de zin van artikel 47/2, 2°, van de vreemdelingenwet te weigeren.

De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.06.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde haar halfzus E. B. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd een deelcertificaat Nederlandse les dd. 15.06.2018 op naam van de broer van betrokkene voorgelegd.

Er werden geen overige documenten voorgelegd ter staving van bovenstaande voorwaarden voorgelegd.

In het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 24.05.2017 en 24.11.2017 werd in de bijlagen 20 dd. 21.11.2017 en 22.05.2018 reeds geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.05.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze situatie heeft betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

Deze motivering is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geenszins beperkt tot de loutere verwijzing naar de negatieve beslissingen die inzake de twee vorige aanvragen werden getroffen op 21 november 2017 en 22 mei 2018. De gemachtigde stelt immers vooreerst vast dat de verzoekster een derde aanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, met name haar

Nederlandse halfzus. Vervolgens citeert de gemachtigde de op de aanvraag toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Daarna gaat de gemachtigde in op de documenten die de verzoekster bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voorwaarden die zijn opgelegd in de voormelde artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2. De gemachtigde stelt concreet vast dat de verzoekster desbetreffend enkel een deelcertificaat Nederlandse les van 15 juni 2018 op naam van haar broer, en geen enkel ander document, heeft voorgelegd. Verder geeft de gemachtigde aan dat, in het kader van de twee vorige aanvragen, reeds werd geoordeeld dat de verzoekster niet afdoende had aangetoond dat zij *“reeds in het land van herkomst”* ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dat het bij de huidige aanvraag voorgelegde attest hieraan geen afbreuk doet. De gemachtigde motiveert tot slot dat het gegeven dat de verzoekster sedert 24 mei 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, hieraan geen afbreuk doet aangezien deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

Deze motivering volstaat om te begrijpen om welke redenen, in rechte en in feite, de huidige aanvraag voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, werd geweigerd. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde benadrukt dat de verzoekster diende te bewijzen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse halfzus. Het is wel degelijk pertinent om te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat de verzoekster toen niet had aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse halfzus. Aangezien daarnaast ook nog wordt gemeld dat de verzoekster bij haar huidige aanvraag slechts één stuk voorlegde om te staven dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van of ten laste was van haar Nederlandse halfzus en dat het om een recent (15 juni 2018) deelcertificaat Nederlandse les op naam van haar broer gaat, is de motivering dat dit attest geen afbreuk doet aan de beoordeling van de vorige aanvragen, ook draagkrachtig. De gemachtigde heeft zodoende immers geoordeeld dat dit nieuwe stuk niet relevant is in het kader van de voorwaarden die zijn bepaald in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Het is de evidentie zelve dat een attest dat bewijst dat een derde (verzoeksters broer) Nederlandse lessen heeft gevolgd, niet aantoonde dat de verzoekster zelf reeds in haar land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar halfzus.

De in de bestreden akte opgenomen motieven volstaan dan ook om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt niet voor.

3.2. In de mate dat de verzoekster de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en waar zij argumenteert dat de gemachtigde de aanvraag niet grondig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekster lijkt zich voorts te willen beroepen op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekster argumenteert dat het niet is betwist dat zij reeds verschillende jaren in het Rijk verblijft en deel uitmaakt van het gezin (zonder te verduidelijken welk gezin), dat zij samen met haar broer T. de enige was die nog in het land van herkomst verbleven terwijl alle ander familieleden in België of in Nederland wonen en waar zij louter beweert dat zij (waarmee waarschijnlijk de verzoekster en haar broer T. wordt bedoeld) door hun familieleden in Europa werden onderhouden, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing werd getroffen in antwoord op de aanvraag van de verzoekster om gezinshereniging in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, in functie van haar Nederlandse halfzus die in België verblijft. De referentiepersoon is dus enkel verzoeksters Nederlandse halfzus en gelet op het bepaalde in de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet kwam het de verzoekster zelf toe om bij het indienen van haar aanvraag de nodige bewijsstukken voor te leggen teneinde aan te tonen dat zij reeds van in haar land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van haar halfzus.

Met de vage beschouwingen dat alle andere familieleden in België of in Nederland wonen en met de enkele bevestiging dat de verzoekster reeds verschillende jaren in België verblijft met de loutere bewering dat zij en haar broer door deze familieleden werden onderhouden, toont de verzoekster geenszins aan dat de gemachtigde in strijd met de voorliggende gegevens of op kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekster bij haar derde aanvraag enkel een deelcertificaat Nederlandse les op naam van haar broer heeft neergelegd waarmee zij dus niet aantoonde dat zij voldoet aan de in artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van haar halfzus. Bovendien gaat de verzoekster eraan voorbij dat de gemachtigde tevens heeft geoordeeld dat het feit dat de verzoekster sedert 24 mei 2017 is gedomicilieerd bij haar halfzus, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat niet is voldaan aan de voornoemde wettelijke voorwaarde nu deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet in het land van herkomst.

De Raad merkt dienaangaande op dat de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet niet bepalen niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat de persoon ten laste dient te zijn van in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel. Zoals de verzoeker terecht opmerkt, is het bewijs, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, van het vervuld zijn van de voorwaarden, aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit. De Raad is geen feitenrechter en hij kan dan ook niet zelf oordelen of de verzoekster, gelet op de voor het eerst in het verzoekschrift naar voor geschoven beschouwingen en beweringen, al dan niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. De Raad is immers niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid.

In de mate dat de verzoekster stelt dat "*uit de voorgelegde stukken*" duidelijk blijkt dat de referentiepersoon stortingen verricht om in haar basisbehoefte te voorzien, merkt de Raad op dat de verzoekster zich beperkt tot loutere en bijzonder vage beweringen dat stortingen werden voorgelegd. Om welke documenten het precies gaat, wordt niet toegelicht en de verzoekster laat tevens na om te verduidelijken bij welke aanvraag (de verzoekster heeft voor de huidige aanvraag nog twee andere aanvragen ingediend, die reeds op definitieve wijze werden geweigerd) deze 'stortingen' zouden zijn voorgelegd. Bijgevolg toont de verzoekster ook met dit betoog niet concreet aan dat de gemachtigde de aanvraag van 20 juni 2018 niet correct zou hebben beoordeeld waar hij vast stelt dat de verzoekster, ten bewijze van de voorwaarden, bepaald in de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet,

enkel een deelcertificaat Nederlandse les op naam van haar broer heeft voorgelegd. De Raad benadrukt nogmaals dat de bewijslast, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet, bij de verzoekster zelf ligt. Het was dan ook aan de verzoekster om bij haar aanvraag van 20 juni 2018 alle elementen bij te brengen die zij relevant achtte, en het kwam aan de gemachtigde enkel toe om bij de weigering van deze aanvraag de stukken in rekening te nemen die de verzoekster daadwerkelijk heeft voorgelegd bij de kwestieuze aanvraag zelve.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Ook waar de verzoekster vaagweg vermeldt dat geen rekening werd gehouden met alle bijgebrachte stukken, toont zij niet concreet aan dat de gemachtigde bepaalde relevante elementen van de aanvraag van 20 juni 2018 heeft veronachtzaamd bij het treffen van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

3.3. De verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3, §3 *juncto* artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de verzoekster een aanvraag heeft ingediend om een verblijfsrecht te krijgen als een ‘ander familielid’ van een burger van de Unie, in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet en niet als een ‘familielid’ van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, van diezelfde wet. Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet voorziet overigens uitdrukkelijk dat het moet gaan om “*niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden*”. Bijgevolg valt niet in te zien hoe de bestreden weigeringsbeslissing artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet kan schenden.

Waar de verzoekster verwijst naar artikel 47/3, §3, van de vreemdelingenwet, is verzoeksters grief evenmin dienstig. Dit artikel handelt immers over “*andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°*” van de vreemdelingenwet. Ook deze bepaling is *in casu* niet relevant.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekster met haar rechtstheoretische uitweiding onder punt 3 van het middel en met haar blote beweringen dat zij aan alle vereisten van de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet voldoet, dat de tenlasteneming reeds bestond in het land van herkomst en dat de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon nog steeds bestaat, worden de concrete motieven van de bestreden beslissing, dat de verzoekster bij haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, te weerleggen. Het betoog dat uit de overgemaakte stukken zou blijken dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om te vermijden dat de verzoekster ten laste zou vallen van de Belgische staat, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn of ‘deel uitmaken van het gezin’ van de referentiepersoon in het land herkomst, zoals bepaald in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Door middel van haar betoog geeft de verzoekster enkel aan dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat zij kennelijk onredelijk zou zijn of dat de gemachtigde de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast. Een schending van deze bepalingen is dan ook niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoekster aanvoert dat een belangenafweging moet worden gemaakt, zoals bedoeld in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), is zulks een betoog niet dienstig. Immers valt verzoeksters situatie niet onder de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidens artikel 1 ervan enkel betrekking heeft op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de halfzus van de verzoekster een Unieburger en geen

derdelander is. De bestreden beslissing heeft ook geen uitstaans met artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn aangezien deze geen “(...) *besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid* (...)” behelst, zoals bedoeld in het aangehaalde artikel uit de Burgerschapsrichtlijn. Verder stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan het verblijf, zoals bedoeld in artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet, waarbij in tegenstelling tot bij het nemen van onderhavige beslissing, wel rekening moet worden gehouden met de verblijfsduur, de leeftijd, gezondheidssituatie, gezinssituatie, de economische, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van herkomst.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het betoog dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezins- en familiesituatie van de verzoekster en de daaruit afgeleide schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, missen feitelijke en juridische grondslag nu de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat het verblijf wordt geweigerd “*zonder bevel om het grondgebied te verlaten*”.

3.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE